

geschikten, benevens de als zoodanig erkende vrijwillige verplegers, door de oorlogvoerende mogendheden voortaan als neutralen zullen beschouwd worden 1).

III. De regeeringen verplichten zich den transportmiddelen en den voorraad, welke de vereenigingen naar het oorlogstooneel zullen zenden, hare bescherming te verleenen.

Ten slotte wenscht het Genève comité, dat de te houden internationale conferentie de middelen onderzoeken zal, die bovenstaand ontwerp kunnen verwezenlijken, onder voortdurende inachtneming der instellingen en gebruiken van de onderscheiden volken.

Het comité koestert de hoop, dat de regeeringen hare te dezer conferentie afgevaardigden voorzien zullen van de noodige instructiën, in hetgeen de genoemde punten aangeven.

De Secretaris van het Genève Comité,
(get.) J. H. DUNANT.

Berlijn, 15 Sept. 1863.

Dunant oogstte nu de vruchten van zijn opofferingen. Den 17^{den} werd hij, door Dr. Böger vergezeld, bij von Roon allerwelwillendst ontvangen. Den 2^{den} Oct. was hij te Dresden. Koning Johann van Saksen ontving hem op een bijzondere audientie. De Koning zeide hem vaarwel met de woorden: „Ik zal mijn best doen, want een volk, dat buiten uwe humaniteitsbeweging blijft, verdient den vloek der menschheid”.

Te Weenen beloofde zijne Keizer-Koninklijke Hoogheid, aartshertog Rainer, hem de toetreding van Oostenrijk. Te München echter voegde de minister van oorlog, von Frankh, hem vrij afstootend toe: „Wel, mijnheer, u verlangt, dat ik een Beiersch afgevaardigde naar Genève zal sturen, naar een vergadering, bijeengeroepen door u en andere particulieren, die ik bovendien geen van alle ken”. Dunant antwoordde snedig: „Ik verlang niets van uwe Exellentie. Maar ik acht het mijn plicht, u op de hoogte te brengen van een zaak, die uwe sympathie verdient. Wat wij te Genève tot stand willen brengen, geschiedt uitsluitend in het belang der humaniteit, en dus ook in dat van Beieren. De vraag loopt alleen over naastenliefde, een liefde, die allen volken gemeen moet worden. Hierop vooral moet ik UEd. wijzen”.

Generaal von Frankh bezweek ten slotte voor de betoogkracht van den onbekenden particulier.

Terwijl Dunant te Dresden toefde, had hij de woorden van den Saksischen Koning geschreven aan een vriend en beschermer te Parijs, den baron Darricau, staatsraad en chef-intendant van het Fransche leger. De baron was zoo opgetogen, dat hij bij de eerste gelegenheid de beste den brief aan den Keizer toonde. Napoleon las hem en gaf hem terug met de beslissende woorden: „Mijn waarde Darricau, gij zult Frankrijk te Genève vertegenwoordigen.”

1) De neutraliteit der gewonden is tot diepe droefheid van Dunant in dit artikel niet opgenomen; Von Roon had dit nadrukkelijk verlangd. „Niet te veel op eens, dat kan later komen”, zeide de minister.